

Secția a III-a de Contencios administrativ și fiscal,
litigii de muncă și asigurări sociale
Dosar nr.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 29 octombrie 2024

Președinte:

Asistent judiciar:

Asistent judiciar:

Grefier:

S-a luat în examinare acțiunea civilă formulată de reclamanta în contradictoriu cu pârâtul, pentru calcul drepturi salariale.

La apelul nominal, la prima strigare a cauzei, se constată lipsa părților.

La a doua strigare a cauzei, efectuată în conformitate cu prevederile art. 119 alin. 4 din Hotărârea CSM nr. 3243/22.12.2022 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Instanța apreciază că obiectul acțiunii din prezentul dosar se circumscrie dispozițiilor art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, astfel că apreciază se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, sens în care va suspenda prezenta cauză în temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

TRIBUNALUL

Asupra cererii de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, reține următoarele:

Expunerea succintă a litigiului și a faptelor pertinente:

Prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună se dispună obligarea pârâtului, Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Vasile Goldiș” al județului Arad, la calculul și acordarea drepturilor salariale care i se cuvin prin calcularea soldei lunare de funcție aferente funcției de ofițer specialist I, prevăzută cu gradul de colonel, raportat la un coeficient de ierarhizare de minim 4,70, după cum urmează:

Obligarea pârâtului la calculul și plata drepturilor salariale constând în diferența dintre drepturile salariale cuvenite prin calcularea soldei lunare de funcție aferente funcției de ofițer specialist I, prevăzută cu gradul de colonel, raportat la un coeficient de ierarhizare de minim 4,70, și drepturile salariale efectiv încasate, începând cu data de 05.06.2018 și în continuare, sume actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală calculată până la data plății efective; Obligarea pârâtului la calculul și plata dobânzii legale penalizatoare aferente drepturilor bănești mai sus menționate, calculată de la data scadenței lor și până la plata efectivă.

Reclamanta a învederat că ocupă în cadrul instituției pârâte, începând cu data de 05.06.2018, funcția de ofițer specialist I (consilier juridic), prevăzută cu gradul de colonel. La stabilirea soldei de funcție, a fost aplicat coeficientul de ierarhizare de 4,40 (corespunzător funcției de ofițer specialist I, prevăzută cu gradul de locotenent-colonel), și nu coeficientul de ierarhizare de minim 4,70 (corespunzător funcției de ofițer specialist I prevăzută cu gradul de colonel).

Potrivit Legii de salarizare nr. 138/1999, modificată prin Legea nr. 477/2006, Anexa 1, lit. A., coeficienții de ierarhizare a soldelor de funcție, pentru unele funcții specifice apărării, ordinii publice

și siguranței naționale, pct. 8, stabilește că pentru o funcție corespunzătoare gradului de colonel, coeficientul minim de ierarhizare este 4,70, iar coeficientul maxim este 5,50.

În conformitate cu prevederile art. 2 din O.U.G. nr. 84/2012 privind salarizarea personalului bugetar în anul 2013, pentru personalul nou încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat.

În expunerea de motive a O.U.G. nr. 20/2016, prin care s-a modificat O.U.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului bugetar în anul 2016, s-a arătat în considerente că, de la data aprobării Legii-cadru nr. 284/2010 și până în prezent, nu au fost aplicate valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele legii-cadru și că în prezent, pe de o parte, există niveluri diferite de salarizare pentru aceeași funcție în cadrul aceleiași instituții, considerându-se necesară adoptarea în regim de urgență a unui act normativ care să elimine unele discrepanțe rezultate din neaplicarea în integralitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010.

Potrivit dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare.

Potrivit art. 2 din O.U.G. nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, raportat la art. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea O.U.G. nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din O.U.G. nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar în anul 2013, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat.

Conform art. 4 din Legea nr. 138/1999, în forma aflată în vigoare la data de 31.12.2009: „Soldele de funcție ale cadrelor militare în activitate și ale militarilor angajați pe bază de contract sunt diferențiate prin coeficienți de ierarhizare, în raport cu atribuțiile ce revin fiecărei funcții, complexitatea și gradul de răspundere cerut de îndeplinirea acesteia, solicitările la efort, arma și eșalonul la care își desfășoară activitatea.

Principalele funcții, nivelul studiilor și coeficienții de ierarhizare ai soldelor de funcție pe grade militare pentru cadrele militare în activitate și militarii angajați pe bază de contract sunt prevăzute în anexa nr. I lit. A și B.

Guvernul este abilitat să stabilească coeficienții de ierarhizare ai soldelor de funcție pentru celelalte funcții din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.

Solda de funcție se acordă de la data prevăzută în ordinul de numire. Pentru persoanele chemate sau rechemate în rândul cadrelor militare în activitate și militarii angajați pe bază de contract, solda de funcție se acordă de la data prezentării la serviciu.

De asemenea, pct. 1 al NOTEI la Anexa nr. I din Legea nr. 138/1999 prevede că „ofițerii, maiștrii militari și subofițerii numiți în funcții prevăzute cu grade superioare gradului militar pe care îl au, beneficiază de coeficienții de ierarhizare corespunzători acestor funcții.”

Legea nr. 138/1999, modificată prin Legea nr. 477/2006, prevede pentru o funcție similară prevăzută cu gradul de colonel coeficienți de ierarhizare cuprinși între minim 4,70 și maxim 5,50.

În conformitate cu punctul 3 din Legea nr. 477/2006 privind aprobarea O.G. nr. 56/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții:

„La articolul I, după punctul 4 se introduce un nou punct, punctul 4 A1, cu următorul cuprins: 4 A1. La anexa nr. 1, litera A va avea următorul cuprins: «A. Coeficienții de ierarhizare a soldelor de funcție, pentru unele funcții specifice apărării, ordinii publice și siguranței naționale, structuri

militare, altele decât cele din componerea Ministerului Apărării: 8. Funcții corespunzătoare gradului de colonel - coeficient de ierarhizare minim 4,70 - maxim 5,50».

Totodată, potrivit art. 2 din O.U.G. nr. 84/2012, raportat la art. 2 din Legea nr. 283/2011, se prevedea asimilarea pentru o funcție similară prevăzută cu gradul de colonel, și nu o funcție identică ca denumire, prin raportare la coeficienți de ierarhizare cuprinși între minim 4,70 și maxim 5,50.

Așadar, chiar dacă funcțiile au aceeași denumire (de Ofițer specialist I), nu pot fi apreciate ca fiind similare atât timp cât nu sunt prevăzute cu același grad și nu au același coeficient de ierarhizare.

În sprijinul aceluiași susțineri sunt și prevederile art. 3 din Cap. II al Anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice: „(1) Personalul militar are dreptul la soldă lunară. (2) Solda lunară se compune din solda funcției de bază, indemnizații, compensații, sporuri, prime, premii și din alte drepturi salariale. (3) Solda funcției de bază este formată din solda de funcție, solda de grad, gradații și, după caz, solda de comandă. Pentru realizarea diferențierii soldelor funcțiilor de bază, se stabilesc clase de salarizare și coeficienți de ierarhizare pentru soldele de funcție.”

De asemenea, pct. 1 la Note din cap. I - Anexa nr. VII, din același act normativ, prevede următoarele: „Personalul militar numit, potrivit statutului, în funcții prevăzute de statele de organizare cu grade superioare gradului militar pe care îl dețin, beneficiază de clasele de salarizare și coeficienții de ierarhizare corespunzători acestor funcții.”

Fată de cele mai sus arătate, rezultă că nu denumirea funcției - aceea de Ofițer specialist, diferențiază soldele funcțiilor de bază, ci gradele lor militare, clasele de salarizare și coeficienții de ierarhizare pentru soldele de funcție. Prin urmare, o funcție este similară cu o funcție de la 31.12.2009, dacă are același grad și același coeficient de ierarhizare pentru stabilirea soldei funcției de bază.

Întrucât la data de 31.12.2009 coeficientul de ierarhizare stabilit de Legea nr. 138/1999, cu modificările aduse prin Legea nr. 477/2006, pentru funcția corespunzătoare gradului de colonel, similară cu cea stabilită pentru funcția de ofițer specialist I, prevăzută tot cu gradul de colonel, era de minim 4,70, nu poate fi legală aplicarea în vederea acordării soldei lunare pentru această funcție a unui coeficient de ierarhizare mai mic de 4,70.

Analizând sistemul de calcul cu privire la modul de salarizare în prezent, se constată că drepturile salariale se raportează succesiv la nivelul datei de 31.12.2009, neaplicându-se clasele de salarizare și coeficienții de ierarhizare pentru soldele de funcție prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Legiuitorul a menținut drepturile salariale pentru o funcție cu gradul de colonel, stipulând că: „... pentru personalul nou încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică unde acesta este încadrat”, și stabilind că salarizarea anuală trebuie raportată la nivelul de la 31 decembrie a anului anterior. În consecință, drepturile salariale actuale sunt, în fapt, raportate la 31.12.2009.

Astfel, la 31.12.2009, coeficientul de ierarhizare pentru funcția cu grad de colonel era între 4,70 și 5,50. Aplicarea coeficientului propus de pârât ar duce la situația în care un ofițer colonel ar fi remunerat la nivelul unui locotenent-colonel, iar dacă ar ocupa o funcție inferioară, acesta ar primi solda de funcție minimă corespunzătoare gradului militar deținut, conform art. 10 din Anexa VII a Legii nr. 284/2010 și art. 10 din Cap. II, Anexa VI, Legea nr. 153/2017.

În prezent, drepturile salariale sunt calculate pentru funcția de ofițer specialist I cu grad de locotenent-colonel, având coeficientul de ierarhizare 4,40 la nivelul lunii decembrie 2009, și nu corespunzător funcției de ofițer specialist I cu grad de colonel, care ar trebui să aibă un coeficient minim de 4,70. Deși funcțiile poartă aceeași denumire, acestea nu sunt similare dacă nu au același grad și coeficient de ierarhizare.

În sprijinul acestui argument vine și jurisprudența instanțelor, care confirmă că, în cadrul Inspectoratelor pentru Situații de Urgență, există ofițeri specialiști I cu coeficient de salarizare 4,70, chiar dacă în I.S.U. „... funcții similare nu ar fi disponibile. Raportarea se face la nivelul întregii familii ocupaționale, conform Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, care precizează că

„personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică”.

Referitor la cererea de acordare a indicelui de inflație și dobânzii legale penalizatoare, Codul civil prevede că creditorul are dreptul la despăgubiri complete pentru prejudiciul cauzat de neexecutare, inclusiv pierderea efectivă și beneficiul nerealizat. Actualizarea cu rata inflației păstrează valoarea reală a obligațiilor bănești, fără a exclude dobânda legală, care acoperă beneficiul nerealizat din cauza întârzierii.

Prin întâmpinare pârâtul MAI - Departamentul pentru Situații de Urgență a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

A invocat excepția inadmisibilității acțiunii, arătând că având în vedere lipsa contestării actului administrativ prin care s-a stabilit salarizarea reclamantei anterior (OIS nr. 81/18/1-AR din 08.06.2018), raportat la prevederile articolului 37 din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, reclamanta nu poate promova o acțiune în realizare.

Invocă Decizia nr. 2271 din 23.09.2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru susținerea acestei excepții și solicităm admiterea acesteia, respingând acțiunea ca inadmisibilă.

Invocă excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru intervalul de timp 05.06.2018 – 22.04.2021

Întrucât reclamanta a solicitat plata unor drepturi salariale începând cu data de 05.06.2018, iar cererea de chemare în judecată a fost introdusă la data de 22.04.2024, solicită aplicarea prevederilor art. 2506, art. 2512 și art. 2513 din Codul Civil. Pentru intervalul de timp între 05.06.2018 și 22.04.2021 a intervenit prescripția dreptului la acțiune. Conform art. 2517 din Codul Civil și art. 171 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, „dreptul la acțiune cu privire la daunele rezultate din neexecutarea obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani.”

De asemenea, potrivit art. 62 din Anexa VI a Legii nr. 153/2017 prevede că „drepturile neachitate personalului nereclamate în termen de 3 ani de la data când trebuiau plătite se prescriu.” Reclamanta a depus cererea de chemare în judecată la 22.04.2024, iar termenul general de prescripție de 3 ani s-a împlinit, astfel că solicităm respingerea acțiunii pentru intervalul 05.06.2018 – 22.04.2021.

Invocă excepția prematurității acțiunii în ceea ce privește obligarea pârâtului la plata diferențelor salariale pentru viitor, întrucât aceste drepturi nu sunt certe, lichide și exigibile. Raportul de serviciu poate suferi modificări care pot afecta cuantumul drepturilor salariale, iar o hotărâre în sensul acordării acestor drepturi pentru viitor ar conduce la imposibilitatea de a le stabili corespunzător.

Pe fondul cauzei, apreciază că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată.

Astfel, în perioada 16.05 – 10.08.2018, auditorii Curții de Conturi au efectuat o misiune de audit financiar la Ministerul Afacerilor Interne, constatând o abatere legată de salarizarea unor funcții contrar prevederilor legale. Prin Procesul-verbal de constatare din 10.08.2018, s-a reținut că au fost efectuate plăți salariale fără acoperire legală, iar ministerul a fost obligat să dispună măsuri pentru recuperarea sumelor.

Solicită să se aibă în vedere poziția Curții de Conturi, care exercită funcția de control asupra utilizării resurselor financiare ale statului și sectorului public, sens în care a depus un extras din Procesul-verbal de constatare al Curții de Conturi, pentru susținerea acestei poziții.

Se mai arată că, începând cu data de 05.06.2018, prin Ordinul Ministrului Afacerilor Interne nr. II/1313 din 29.05.2018, reclamanta a fost chemată în activitate și încadrată la Inspectoratul pentru Situații de Urgență „..... Prin Ordinul inspectorului șef nr. 81/18/1-AR din 08.06.2018, reclamanta a fost numită în funcția de ofițer specialist I (consilier juridic) la Compartimentul Juridic din cadrul Inspectoratului pentru Situații de Urgență „....., fiind salarizată la nivelul funcției de ofițer specialist I, raportat la luna decembrie 2009, respectiv coeficientul de ierarhizare de 4,40, drepturile salariale fiind stabilite conform prevederilor legale și normelor de aplicare.

Se învederează că, la data de 31.12.2009, solda brută cuvenită cadrelor militare era stabilită în conformitate cu prevederile Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului

militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, în forma în vigoare la acea dată, pornind de la solda de funcție și solda de grad identificate pe baza grilelor de salarizare valabile în luna decembrie 2009, prin coeficienții de ierarhizare și în raport de valoarea de referință sectorială de 197,3387 lei pentru coeficientul de 1,00.

Prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, au fost adoptate principiile unui nou sistem de salarizare, stabilindu-se caracterul unitar al acestui sistem, transformarea salariilor, a soldelor sau a indemnizațiilor lunare de încadrare în principalul element al câștigului salarial. S-a stabilit ca implementarea noului sistem de salarizare să se realizeze etapizat, iar singurul principiu care asigura stabilitate în întregul sistem bugetar, convenit de altfel și cu partenerii sociali care au participat la elaborarea actului normativ respectiv, era cel conform căruia trecerea de la vechiul sistem de salarizare la noul sistem de salarizare, să se facă astfel încât nicio persoană să nu înregistreze o diminuare a drepturilor salariale de care beneficia la 31.12.2009.

Principiul enunțat mai sus a fost preluat în cuprinsul Legii-cadru nr. 330/2009, la art. 7 alin. (2), în sensul că „realizarea trecerii de la actualul sistem de salarizare la noul sistem de salarizare se efectuează în mod etapizat, astfel încât în perioada de implementare a prezentei legi nicio persoană să nu înregistreze o diminuare a salariului brut de care beneficiază potrivit actualelor reglementări”.

Potrivit alin. (5) al art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009, „în anul 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își va păstra salariul avut fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal în luna decembrie 2009”, astfel:

a) Noul salariu de bază, solda funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare vor fi cele corespunzătoare funcțiilor din luna decembrie 2009, la care se adaugă sporurile care se introduc în acestea potrivit anexelor la prezenta lege;

b) Sporurile prevăzute în anexele la prezenta lege rămase în afara salariului de bază, a soldei la funcția de bază sau, după caz, la indemnizația lunară de încadrare se vor acorda într-un cuantum care să conducă la o valoare egală cu suma calculată pentru luna decembrie 2009.

Față de conținutul normei citate, rezultă că reîncadrarea personalului bugetar la data de 1 ianuarie 2010 s-a realizat luând în calcul salariul la care ar fi fost îndreptățit acest personal la nivelul lunii decembrie 2009, ceea ce reprezintă dreptul recunoscut și ocrotit de lege.

Conform pct. 1 din Nota la anexa nr. IV/1A la Legea-cadru nr. 330/2009, în coeficienții de ierarhizare minimi și maximi corespunzători salariilor/soldelor funcțiilor de bază ale cadrelor militare, era cuprins cuantumul soldei/salariului de merit, indemnizației de dispozitiv/sporului de misiune permanentă, sporului pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate și al sporului de fidelitate.

În procesul de pregătire a aplicării Legii-cadru nr. 330/2009, Guvernul României a identificat o serie de dificultăți de aplicare și interpretare unitară a normelor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, fapt pentru care a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar.

La art. 5 alin. (1) din această ordonanță se stipula faptul că „începând cu luna ianuarie 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își păstrează salariul, solda, sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare brută avute la această dată, fără a fi afectate de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009 prevăzute la art. 10 din Legea nr. 329/2009, care se calculează după cum urmează:

a) La salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare corespunzătoare funcțiilor avute la data de 31 decembrie 2009, se adaugă cuantumul sporurilor și indemnizațiilor care se introduc în acesta/aceasta, prevăzute în notele la anexele la Legea-cadru nr. 330/2009, numai personalului care a beneficiat de acestea, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții;

b) Sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale prevăzute în anexele la Legea-cadru nr. 330/2009 care nu se introduc în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau, după caz,

indemnizația lunară de încadrare se acordă în aceleași cuantumuri de la 31 decembrie 2009, numai personalului care a beneficiat de acestea, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții, cu respectarea prevederilor art. 23 din Legea-cadru nr. 330/2009.

Conform art. 6 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, „în cazul în care drepturile salariale determinate în conformitate cu Legea-cadru nr. 330/2009 și cu prezenta ordonanță de urgență sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru luna decembrie 2009, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Această sumă se include în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, dar nu este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea”.

În ceea ce privește cadrul legal incident, începând cu data de 01.01.2011, potrivit art. 7 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, aplicarea legii se realizează etapizat, prin modificarea succesivă, după caz, a salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare, prin legi speciale anuale de aplicare, iar valoarea salariilor de bază, soldelor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare utilizată la reîncadrarea pe funcții a personalului în anul 2011 se stabilește prin legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.

Prin art. 4 al Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, se stabilește valoarea de referință de 600 lei [alin. (1)], se dispune reîncadrarea, începând cu 1 ianuarie 2011, pe clase de salarizare, pe noile funcții, gradații și grade prevăzute de Legea-cadru [alin. (3)], dar se prevede că, în anul 2011, nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Dispoziții similare se regăsesc și în legile anuale de salarizare ulterioare. Așadar, este evident că, față de cadrul legislativ adoptat ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010, trebuie făcută distincție între reîncadrare, care se face potrivit legii-cadru de salarizare, ale cărei anexe nu se aplică, și plata efectivă a drepturilor salariale.

În context, în anul 2011, pentru determinarea nivelului salarial asigurat în plată au fost aplicate în mod corespunzător prevederile Legii nr. 285/2010, care instituie preluarea nivelului de salarizare pentru luna octombrie 2010 (art. 1, art. 4, art. 5 și art. 10 din Legea nr. 285/2010), majorat cu 15%, după caz).

Potrivit art. 2 din Legea nr. 285/2010, în anul 2011, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcții similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat.

Potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, începând cu data de 1 ianuarie 2018, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și a celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută de art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Astfel, se mențin modalitățile de calcul și de stabilire a drepturilor salariale aflate în plată pentru luna iunie 2017 până la momentul aplicării în integralitate a Legii-cadru nr. 153/2017.

În baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 0663/1999 pentru stabilirea coeficienților de ierarhizare ai soldelor de funcție pe grade militare pentru personalul militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, modificată și completată de Hotărârea Guvernului nr. 01820/2006, ale prevederilor O.M.A.I. nr. S/214/2011 privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul

Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, ale prevederilor O.M.A.I. nr. 1/0526/2011 privind listele cu asimilarea funcțiilor pe grade militare/profesionale, nivelul studiilor, clasele de salarizare și coeficienții de ierarhizare corespunzători posturilor prevăzute în statele de organizare ale structurilor M.A.I. coroborate cu prevederile Anexei nr. 10 din O.M.A.I. nr. 1/0520/2010 privind listele cu asimilarea funcțiilor pe grade militare/profesionale, nivelul studiilor, clasele de salarizare și coeficienții de ierarhizare corespunzători posturilor prevăzute în statele de organizare ale structurilor M.A.I., la nivelul structurilor militare s-au asigurat regulile de stabilire a drepturilor salariale ale personalului încadrat în funcție, cu respectarea principiilor legislative enunțate la punctele 1-8.

Întregul proces de salarizare aplicabil după data de 01.01.2010, la nivelul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, potrivit legilor-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (Legea-cadru nr. 330/2009; Legea-cadru nr. 284/2010, Legea-cadru nr. 153/2017) și al legilor anuale speciale de aplicare a legilor-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (Legea cadru nr. 330/2009; Legea-cadru nr. 284/2010, Legea-cadru nr. 153/2017) și al legilor anuale speciale de aplicare a legilor-cadru (Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. I/2010; Legea nr. 285/2010; Legea nr. 283/2011; Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 84/2012; Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 103/2013; Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 83/2014, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2015; Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 99/2016, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 9/2017, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 90/2017, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 114/2018, Legea nr. 5/2020, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 226/2020, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 130/2021, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 168/2022), reprezintă în fapt o reconstrucție salarială a elementelor salariale specifice funcției, vechimii și gradului militar/profesional și a unor cantumuri ale elementelor salariale (prime, indemnizații, sporuri, etc.) de care personalul a beneficiat la un moment dat (31 decembrie 2009), prin ureluări succesive a unui nivel de salarizare, ceea ce face ca principiile anterioare să subziste după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017.

Actuala soldă de funcție a cadrelor militare (în anul 2010 era denumită ca solda funcției de bază) reprezintă în plan practic o sumă a cantumurilor unor elemente salariale avute la 31 decembrie 2009 (cantumul soldei/salariului de funcție, cantumul indemnizației de dispozitiv/sporului pentru misiune permanentă, cantumul pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate, cantumul soldei/salariului de merit și suma compensatorie cu caracter tranzitoriu astfel cum era reglementată de legislația aplicabilă în anul 2010, ce cuprinde cantumuri ale primelor, indemnizațiilor, sporurilor, etc., prin raportare la 31.12.2009).

Pentru personalul numit sau încadrat în aceeași instituție sau autoritate publică, pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se realizează la nivelul de salarizare existent pentru funcțiile similare din instituția sau autoritatea publică în care acesta este încadrat sau din instituțiile subordonate acesteia, dacă nu există o funcție similară în plată [art. 3 alin. (1) și (3) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 99/2016; art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2015; art. 5 alin. (1) alin. (IAI) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 83/2014; art. 5 alin. (1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 103/2013; pct. 2, art. 2 din Legea nr. 283/2011; art. 2 din Legea nr. 285/2010].

În aplicarea principiului de salarizare pentru funcții similare, se preia nivelul salarial aflat în plată în luna decembrie 2009, conform art. 3 alin. (3) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 99/2016, care prevede că „prin nivel de salarizare în plată pentru funcții similare se înțelege același cantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, în care au fost incluse, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovat îndeplinește aceleași condiții de studii, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții specifice locului de muncă la data angajării sau promovării”.

Raportat la cadrul legislativ adoptat ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010, trebuie făcută distincție între reîncadrare, care se realizează conform legii-cadru de salarizare (anexa nr. VII fiind inaplicabilă), și plata efectivă a drepturilor salariale.

Întrucât la data de 31 decembrie 2009, în statele de organizare erau prevăzute funcții de ofițer specialist I cu gradul de locotenent-colonel - coeficient de ierarhizare (C.I.)=4,40, salarizarea acestora nu poate fi stabilită luând în calcul coeficienți de ierarhizare între minim 4,70 și maxim 5,50, întrucât acest nivel nu corespunde nivelului de salarizare existent la 31 decembrie 2009.

Începând cu anul 2011, funcția de ofițer specialist I s-a menținut ca cea mai înaltă în ierarhia funcțiilor de execuție, fiind asimilată funcției de ofițer specialist I valabile la 31.12.2009, prin preluarea exactă a asimilării de la acea dată (Anexa nr. 9 la Ordinul M.A.I. nr. 1/0526/2011, lit. A., pct. III. 2, nr. crt. 19). Soluția legislativă aplicabilă principiului salarizării pentru funcții similare reglementează aspectul salarizării prin preluarea nivelului salarial existent în plată la decembrie 2009, prevăzută inclusiv la art. 5 alin. (IM) din O.U.G. nr. 83/2014 sau art. 4 alin. (2) din O.U.G. nr. 57/2015.

Astfel, soluția legislativă aplicabilă în cazul principiului de salarizare pentru funcții similare, care reglementează aspectul salarizării prin menținerea nivelului salarial aflat în plată în luna decembrie 2009, este prevăzută inclusiv la art. 5 alin. 1 din O.U.G. nr. 83/2014 și la art. 4 alin. (2) din O.U.G. nr. 57/2015. Prin „nivelul de salarizare aflat în plată pentru funcțiile similare” se înțelege același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, incluzând, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovat îndeplinește aceleași condiții de studii, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții specifice locului de muncă la data angajării sau promovării.

Ținând cont de formularea soluțiilor legislative cuprinse la art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015, art. 3 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2015 și O.U.G. nr. 20/2016, reiese că aceste soluții legislative referitoare la stabilirea salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată nu se aplică personalului militar, așa cum au precizat Curtea de Conturi în procesul verbal de constatare din 10.08.2018, înregistrat la M.A.I. cu nr. 18114/10.08.2018, și Direcția Generală Financiară din cadrul M.A.I. prin adresa nr. 368544 din 19.10.2018. Această situație de drept este aplicabilă și în raport de O.U.G. nr. 99/2016, O.U.G. nr. 9/2016 și Legea nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare.

Conform acestor precizări și puncte de vedere, legislația a stabilit distinct elementele salariale aferente fiecărei categorii de personal reglementate, astfel încât personalul militar a fost identificat în soluțiile legislative adoptate ca politici salariale în perioada 2010 - până în prezent, folosind termeni specifici utilizați în aceeași legislație (exemplu: art. 3 alin. 2 și 3 din Anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009; art. 3 alin. 2 și 3 din Anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010; art. 3 alin. 2 din Anexa nr. VI la Legea nr. 153/2017). Potrivit art. 36 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „termenii de specialitate pot fi utilizați numai dacă sunt consacrați în domeniul de activitate la care se referă reglementarea”, iar conform art. 37 alin. (1) din același act normativ „în limbajul normativ, aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni”.

Potrivit hotărârilor de guvern emise în baza legislației care reglementează salarizarea, inclusiv pentru perioada anterioară anului 2010, funcțiile personalului militar sunt prevăzute la nivelul unităților cu elemente salariale de încadrare unitare pentru aceeași funcție, „în raport cu nivelul studiilor, pregătirea profesională, atribuțiile ce revin fiecărei funcții, solicitările la efort, complexitatea și gradul de răspundere cerut de îndeplinirea acesteia, precum și cu eșalonul la care se desfășoară activitatea” (art. 5 alin. (1) și (3) din Anexa nr. VII la Legea nr. 284/2010), fără să mai existe un interval între un minim și un maxim. Astfel, fluctuațiile nivelului salarial sunt generate de parametrii individuali (grad, comandă etc.) sau de detaliile tehnice aferente condițiilor de muncă (muncă de noapte, în repaus săptămânal, condiții grele de muncă etc.), caz în care nu pot fi aplicabile principiile referitoare la stabilirea salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată cuprinse în O.U.G.

nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015, O.U.G. nr. 57/2015, cu modificările și completările ulterioare.

La nivelul lunii decembrie 2009, în cazul cadrelor militare în activitate erau aplicabile prevederile Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, precum și ale H.G. nr. 0663/1999 pentru stabilirea coeficienților de ierarhizare ai soldelor de funcție pe grade militare pentru personalul militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit actelor normative sus-menționate, funcția de ofițer specialist I era prevăzută ca funcție de execuție cu un coeficient de ierarhizare de 4.40, aferentă gradului militar de locotenent-colonel ca nivel de importanță în ierarhie, iar coeficientul de ierarhizare de 4.70 era stabilit pentru funcția de șef birou, funcție de conducere, aferentă gradului militar de colonel ca nivel de importanță (anexa nr. 2 la H.G. nr. 01820/2006 de modificare și completare a H.G. nr. 0663/1999, lit. A, pct. 111.3, nr. crt. 3.63 și nr. crt. 3.71). Funcția de ofițer specialist I fiind cea mai înaltă în ierarhia funcțiilor de execuție în acest inspectorat.

La pct. 1 din Nota la anexa nr. 1 la Legea nr. 138/1999 se prevede că "ofițerii, maiștri militari și subofițerii, numiți în funcții prevăzute cu grade superioare gradului militar pe care îl au, beneficiază de coeficienții de ierarhizare corespunzători acestei funcții". Aceste prevederi sunt aplicabile prin coroborare cu legislația în vigoare aplicabilă cadrelor militare în activitate, respectiv:

Art. 55 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare prevede faptul că: "pentru a fi propuși la înaintarea în grad, la termen, ofițerii în activitate trebuie să fie încadrați cu cel puțin un an înainte de data la care se fac înaintările în grad, în funcții prevăzute de statele de organizare cu grad superior celui pe care îl au".

Art. 75 din Legea nr. 80/1995 prevede, la alin. (1) că „ofițerii pot fi numiți în funcții corespunzătoare cu gradul superior deținute, având o vechime de minimum 2 ani în funcția de execuție sau de conducere în care au fost numiți”.

La art. 76 din aceeași lege, se stipulează că „ofițerii care au obținut în mod legal titlul de doctor pot fi numiți în funcții corespunzătoare gradului superior”.

Așadar, legiuitorul a reglementat clar faptul că ofițerii pot fi numiți în funcții corespunzătoare gradului superior deținute, iar pentru personalul militar este aplicabil principiul potrivit căruia „funcția se îndeplinește doar pe baza studiilor, vechimii, atribuțiilor specifice, pregătirii profesionale, fără a se putea stabili un interval între un minim și un maxim”.

Astfel, toate aceste reglementări legislative stipulează condițiile specifice de salarizare și promovare a cadrelor militare, fără a se aplica principiile generale de reglementare a salariului de bază în cazul personalului civil, adică aplicarea salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată.

În concluzie, având în vedere aceste reglementări, este evident că personalul militar nu poate beneficia de aplicarea salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată, iar legislația specifică acestui personal nu a fost afectată de măsurile de reglementare prin O.U.G. nr. 83/2014, O.U.G. nr. 57/2015 sau alte acte normative menționate, care vizează exclusiv personalul civil din sistemul bugetar.

În ceea ce privește salarizarea funcției de ofițer specialist I, prin Ordinul MAI nr. 1/0526/2011, care reglementează listele de asimilare a funcțiilor pe grade militare/profesionale, nivelul studiilor și coeficienții de ierarhizare corespunzători posturilor din structurile MAI, emis în baza H.G. nr. 0292/2011 privind stabilirea funcțiilor de bază pe grade militare și profesionale pentru cadrele militare în activitate, soldați și gradați voluntari în activitate, polițiști, funcționari publici cu statut special și preoți militari, s-a stabilit, începând cu anul 2011, că aceasta este cea mai înaltă funcție de execuție. De asemenea, asimilarea funcției de ofițer specialist I a fost menținută valabilă la data de 31.12.2009, prin preluarea întocmai a asimilării din 31.12.2010, conform anexei nr. 9 la ordin, lit. A, pct. 111.2, nr. crt. 19.

În consecință, în temeiul art. 7 din Legea-cadru nr. 284/2010, art. 1, 2 și 4 din Legea nr. 285/2010, H.G. nr. 0292/2011 și OMAI nr. 1/0526/2011, funcția de ofițer specialist I a avut o asimilare succesivă cu funcția similară la data de 31.12.2009, utilizându-se sumele corespunzătoare

coeficientului de ierarhizare de 4.40 pentru determinarea valorii soldelor de funcție reglementate de legislația cadru.

Legiuitorul a prevăzut și în legile anuale speciale ulterioare anului 2011, pentru aplicarea Legii-cadru nr. 284/2010, că pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru cel numit în aceeași instituție pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau grade/trepte, salarizarea se va face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția sau autoritatea publică în care este încadrat, în cazul în care nu există o funcție similară în plată [art. 3 alin. (1) și (3) din OUG nr. 99/2016; art. 4 alin. (1) și (2) din OUG nr. 57/2015; art. 5 alin. (1) și (1 t) din OUG nr. 83/2014; art. 5 alin. (1) din OUG nr. 103/2013; pct. 2, art. 2 din Legea nr. 283/2011; art. 2 din Legea nr. 285/2010].

La nivelul Inspectoratului pentru Situații de Urgență „.....”, în cazul funcțiilor de execuție ofițer specialist I, nu se poate proceda la înlocuirea sumelor corespunzătoare coeficientului de ierarhizare de 4.40, ca sume aferente salariului de încadrare la data de 31.12.2009, pentru determinarea valorii soldelor de funcție reglementate de Legea-cadru nr. 284/2010 și legile anuale de aplicare etapizată a acestei legi-cadru, cu sumele corespunzătoare coeficientului de ierarhizare de 4.70, pe considerentul că schimbarea importanței acestei funcții de execuție poate fi ocupată și de personal care deține gradul militar de colonel. Aceasta, deoarece acest mod de calcul ar conduce direct la acordarea unor drepturi salariale aferente funcțiilor de conducere similare în plată la 31.12.2009 (șef birou I). Este evident că o funcție de conducere nu este egală ca importanță cu o funcție de execuție.

Având în vedere cele sus-menționate, ținând cont de formularea soluțiilor legislative cuprinse la art. 1 alin. (5) din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015, și la art. 3^{^1} alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2015, cu modificările și completările ulterioare, prin excepție de la art. 1 alin. (1) — în cadrul căroră legiuitorul a utilizat aceeași diferențiere expresă a termenilor de specialitate aferenți elementelor salariale specifice personalului militar sau polițiștilor, distinct de termenii prevăzuți pentru alte categorii de personal, este clar că soluțiile legislative respective referitoare la stabilirea la nivelul maxim aflat în plată a salariului de bază nu se aplică personalului militar sau polițiștilor. Este de observat și faptul că, în logica raționamentului prezentat, legiuitorul reia diferențierea expresă a termenilor de specialitate aferenți elementelor salariale specifice personalului militar sau polițiștilor în alin. (8) de la art. 3^{^1} din O.U.G. nr. 57/2015, cu modificările și completările ulterioare („salariul de bază, solda/salariul de funcție, indemnizația lunară de încadrare”), menționând că art. 3^{^1} a fost introdus prin O.U.G. nr. 20/2016.

La nivelul Inspectoratului pentru Situații de Urgență „.....”, a fost respectată transpunerea și încadrarea ipotetică pe o funcție similară existentă la 31.12.2009, în conformitate cu Legea-cadru nr. 284/2010 și legile anuale de aplicare etapizată a acestei legi-cadru, Ordinul M.A.I. nr. 1/0256 din 19.05.2011, Ordinul M.A.I. nr. 5/214/2011, Ordinul M.A.I. nr. 1/520/2010 și H.G. nr. 0663/1999, cu modificările și completările ulterioare.

Punctul 1.2 din Anexa nr. I la Ordinul M.A.I. nr. 5/7 din 31.05.2011 prevăzut în cadrul Ordinului M.A.I. nr. 1/0526/2011 prevede că: „Gradul militar de colonel este dat ofițerilor care îndeplinesc funcții de conducere”, în timp ce „ofițerul specialist I poate fi ocupat și de personal care deține gradul militar de colonel, conform art. 2 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010”.

Conform aplicării unitare a prevederilor legale referitoare la salarizarea cadrelor militare din unitățile Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, prin Nota-Raport nr. s-a stabilit că „salarizarea ofițerilor care ocupă funcțiile de ofițer specialist I, ofițer specialist II, ofițer specialist III, ofițer principal I, ofițer principal II, ofițer principal III, ofițer I, ofițer II, ofițer III și ofițer IV să fie realizată unitar, începând cu 01.11.2014, raportat la coeficienții de ierarhizare ai soldelor de funcție prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 0663/1999, cu modificările și completările în vigoare la 31.12.2009.” Astfel, funcția de ofițer specialist I ocupată de reclamantă era prevăzută la acea dată cu coeficientul de ierarhizare 4.40, care este aplicat și în prezent.

Reclamanta a fost numită în funcția de ofițer specialist I (consilier juridic) începând cu 05.06.2018, și, conform normelor legale privind salarizarea personalului bugetar, aceasta trebuie să

fie remunerată conform coeficientului de 4.40, raportat la luna decembrie 2009, și nu la nivelul funcției de șef birou I, care are un coeficient superior de 4.70.

De asemenea, a menționat că reclamanta a interpretat greșit situația de fapt și de drept, comparând funcția sa cu cea de șef birou I. Aceasta din urmă este tot o funcție prevăzută cu grad de colonel, dar are un coeficient de ierarhizare superior. Funcția de ofițer specialist I (consilier juridic) a fost inclusă în noile state de organizare ca fiind tot funcția de ofițer specialist I, iar persoanele care ocupau această funcție anterior au fost reîncadrate pe aceleași funcții.

Astfel, cele două funcții comparate (ofițer specialist I și șef birou I) diferă substanțial în ceea ce privește atribuțiile, complexitatea și gradul de răspundere. Funcția de șef birou I este o funcție de comandă, având în subordine cel puțin 5 funcții de execuție, pe când funcția de ofițer specialist I este o funcție de execuție, fără a avea în subordine alte funcții.

În plus, având în vedere că la 31.12.2009 nu existau funcții de execuție similare cu cea a reclamantei care să fie salarizate cu coeficientul 4.70, ISU a aplicat coeficientul de 4.40. Aplicând actele normative care reglementează salarizarea personalului bugetar, se concluzionează că reclamanta a fost corect salarizată pe funcția similară la 31.12.2009, respectiv ofițer specialist I (consilier juridic), cu coeficient de 4.40.

În subsidiar, se face referire la dispozițiile alin. (1 A6) din O.U.G. nr. 54/2023, care stipulează că, prin derogare de la art. 12 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, începând cu iunie 2023, solda de funcție a personalului care ocupă funcțiile din anexa nr. VI la această lege se stabilește la nivelul soldelor de funcție pentru anul 2022.

Astfel, începând cu iunie 2023, solda de funcție a reclamantei a fost stabilită conform anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, iar coeficientul de ierarhizare prevăzut în Legea nr. 138/1999 nu mai are relevanță în calculul soldei de funcție după această dată.

Prin *răspunsul la întâmpinare* se solicită respingerea excepțiilor invocate și, pe fondul cauzei, să admită cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată.

Cu privire la succesiunea actelor normative edictate în materia salarizării personalului bugetar, începând cu data de 01.01.2011, în temeiul Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și a Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, a fost creat un sistem unitar de salarizare pentru personalul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, realizându-se reîncadrarea în funcție, grad și gradație, pe clase de salarizare, precum și stabilirea drepturilor salariale, ținându-se seama de gradul profesional, vechimea în muncă și vechimea în funcție corespunzătoare tranșelor de vechime în muncă avute în luna decembrie 2010, așa cum prevede art. 33 alin. (1) din Legea nr. 284/2010.

Prin O.U.G. nr. 84/2012, privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013 și prorogarea unor termene din acte normative, s-a reglementat salarizarea aferentă anului 2013, apoi salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014 s-a realizat în baza O.U.G. nr. 103/2013, iar în anul 2015, în baza O.U.G. nr. 83/2014.

Prin Decizia nr. 32/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție într-o hotărâre prealabilă dată pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, s-a statuat că, în raport de prevederile art. 7 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ce stabilesc aplicarea etapizată a dispozițiilor sale și de cele ale art. 4 alin. (2) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, art. 4 alin. (2) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea O.U.G. nr. 80/2010 pentru completarea art. II din O.U.G. nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 2 din O.U.G. nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 1 din O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, care opresc aplicarea efectivă a valorii de referință și a coeficienților de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare din anexele Legii-cadru nr. 284/2010, ținând seama și de prevederile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010, se va face distincție între reîncadrare, potrivit Legii-cadru de salarizare și plata efectivă a drepturilor salariale. Plata efectivă a drepturilor salariale urmează a se efectua potrivit dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 285/2010, prin raportare la

nivelul de salarizare în plată pentru funcția similară, respectiv prin raportare la drepturile salariale acordate unei persoane cu același grad profesional și aceeași tranșă de vechime în muncă și în funcție, care a trecut în aceste tranșe de vechime ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010. Pentru aceasta s-a apreciat că, față de cadrul legislativ adoptat ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010, trebuie făcută distincție între reîncadrare, care se face potrivit legii-cadru de salarizare, ale cărei anexe nu se aplică, și plata efectivă a drepturilor salariale.

În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, în conformitate cu art. 2 din Legea nr. 285/2010, în anul 2011, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcții similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat.

O.U.G. nr. 83/2014 a fost modificată și aprobată prin Legea nr. 71/2015, care a intrat în vigoare la 9 aprilie 2015 și a definit nivelul de salarizare în plată pentru funcții similare. Conform art. 5 alin. (1), pentru personalul nou-încadrat, pentru cel numit sau încadrat în aceeași instituție pe funcții similare, precum și pentru personalul promovat în funcții sau grade, salarizarea se va realiza la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția respectivă sau din instituțiile subordonate, în cazul în care nu există o funcție similară.

Alineatul (1) definește „nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare” ca fiind cuantumul salariului de bază similar cu cel al salariaților care ocupă aceeași funcție, incluzând sumele aferente salariului de încadrare și sporurile primite anterior datei de 31 decembrie 2009, cu condiția ca salariatul să îndeplinească aceleași cerințe de studii și vechime.

De asemenea, art. I alineatul (5.1) din O.U.G. nr. 83/2014 stipulează că, în mod excepțional, personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din alte instituții publice salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și a Curții de Conturi, care beneficiază de salarii de bază și sporuri mai mici decât cele stabilite la nivel maxim, va fi salarizat la nivelul maxim, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Astfel, legiuitorul a adoptat această normă ca răspuns la inegalitățile de tratament care au rezultat din aplicarea succesivă a actelor normative de salarizare, care au dus la discriminări salariale între angajați cu aceleași funcții și condiții de studii și vechime.

Prin urmare, se observă că în primele două alineate ale art. I din O.U.G. nr. 83/2014, legiuitorul a stabilit un principiu general de salarizare, menținând în 2015 cuantumul salariilor de bază și sporurilor personalului bugetar la același nivel cu cel din luna decembrie 2014, cu excepția aplicării valorii de referință și a coeficienților de ierarhizare specificați în Legea-cadru nr. 284/2010.

Cu toate acestea, au fost prevăzute excepții de la acest principiu, una dintre ele vizând salarizarea la nivel maxim a personalului cu salarii de bază și sporuri mai mici decât cele stabilite la nivel maxim, în condiții similare.

Așadar, în cazul în care, în urma aplicării legilor privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, angajați care își desfășoară activitatea în aceleași condiții sunt remunerați diferit, aceștia vor beneficia de salariul maxim conform art. I alin. (5) indice I din O.U.G. nr. 83/2014, modificată prin Legea nr. 71/2015.

Analizând textele menționate, se constată că, deși legiuitorul a stabilit menținerea drepturilor salariale la nivelul din decembrie 2014, a intervenit activ pentru a elimina discriminările salariale, oferind dreptul de a fi salarizat la nivelul maxim angajaților cu salarii inferioare.

În Decizia nr. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „salarizat la același nivel” se referă la personalul din cadrul Parlamentului, Consiliului Concurenței, Curții de Conturi și altor instituții publice, având în vedere salariile stabilite conform O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015.

Ulterior, O.U.G. nr. 57/2015 a reglementat salarizarea în 2016 a personalului din fonduri publice, fiind modificată prin O.U.G. nr. 20/2016, care a introdus art. 3 indice I. Acesta prevede că, începând cu august 2016, personalul cu salarii de bază mai mici decât cele stabilite la nivel maxim va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază, cu condiția să își desfășoare activitatea în aceleași condiții.

Prin O.U.G. nr. 43/2016, au fost adăugate noi alineate la art. 3A din O.U.G. nr. 57/2015, stabilind că, la determinarea nivelului maxim al salariului de bază sau al indemnizației de încadrare în cadrul unei instituții sau autorități publice, se iau în considerare exclusiv drepturile salariale prevăzute în actele normative aplicabile personalului plătit din fonduri publice, fără a include drepturile stabilite prin hotărâri judecătorești.

Curtea Constituțională a analizat constituționalitatea art. 3¹ alin. (1²) din O.U.G. nr. 57/2015, modificat prin O.U.G. nr. 43/2016, prin Decizia nr. 794/15.12.2016. Deși situația analizată era diferită de cea din prezentul dosar, principiile stabilite de Curte sunt relevante pentru cazul actual.

Instanța a constatat că prevederile art. 3¹ alin. (1²) contravin principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție. Acestea stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești pentru recunoașterea unor majorări salariale, beneficiază de indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei care au obținut astfel de drepturi prin instanță, generând inegalități în stabilirea salariului de bază sau a indemnizației de încadrare. Curtea a subliniat că acest tratament juridic diferit nu are o justificare obiectivă și rezonabilă. De asemenea, prevederile criticate anulează efectiv voința legiuitorului și scopul actului normativ, așa cum este menționat în Preambulul O.U.G. nr. 20/2016, care vizează egalizarea veniturilor personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație și vechime, prin raportare la nivelul maxim și eliminarea inechităților.

Pentru a respecta principiul constituțional al egalității, nivelul maxim al salariului de bază sau al indemnizației de încadrare, prevăzut de O.U.G. nr. 57/2015, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație sau vechime în funcție, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul plătit în conformitate cu actele normative aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, conform Legii-cadru nr. 284/2010.

Principiile stabilite de Curtea Constituțională nu pot fi limitate în timp, având aplicabilitate pe întreaga durată în care personalul din aceeași instituție bugetară desfășoară aceeași activitate, în aceleași condiții, dar beneficiază de salarii diferite, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, cum este cazul reclamantei.

De asemenea, aceleași principii au fost preluate și în actele normative ulterioare, inclusiv Legea-cadru nr. 153/2017 și alte norme anuale de aplicare a salarizării: O.U.G. nr. 99/2016, O.U.G. nr. 9/2017, O.U.G. nr. 114/2018, Legea nr. 5/2020, O.U.G. nr. 226/2020 și O.U.G. nr. 130/2021.

În acest context, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia RIL nr. 21/21 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 1002 din 13 decembrie 2016, a stabilit că „existența mai multor acte normative, adoptate succesiv într-un interval scurt de timp, în baza cărora s-a intenționat salarizarea unitară a bugetarilor nu poate constitui un temei legal pentru instituirea unui tratament diferențiat și pentru nesocotirea principiului egalității de tratament față de toți salariații, care presupune plată egală pentru muncă de valoare egală”. De asemenea, a afirmat că „criteriul temporal sau reglementările diferite nu pot justifica diferențele de salarizare între persoane care exercită aceeași funcție și care au aceeași pregătire profesională”.

Principiul egalității de tratament și interzicerea discriminării interzic angajatorului să dezavantajeze unii salariați în favoarea altora, inclusiv în ceea ce privește cuantumul salariilor.

Diferențele de tratament semnalate în acest caz vizează diferențe salariale între funcții identice sau similare din cadrul aceluiași angajator/ordonator de credite.

În raport cu aceste aspecte, odată cu modificarea funcției la coeficientul de ierarhizare de 4.40, salarizarea ar fi trebuit efectuată în conformitate cu prevederile legale de strictă aplicabilitate, respectiv Legea nr. 138/1999 și Legea nr. 284/2010, aplicând coeficientul de 4.70, specific gradului de colonel.

Referitor la stabilirea drepturilor salariale după intrarea în vigoare a Legii nr. 153/2017, se arată că, potrivit art. 36 alin. (1), la data intrării în vigoare a legii, „reîncadrarea personalului salariat în conformitate cu prezenta lege se efectuează pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechimii în specialitate/vechimii în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare, conform art. 38”. De asemenea, art. 39 alin. (1) prevede că, „până la aplicarea

integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru cel numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții similare, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau grade/trepte profesionale, salarizarea se realizează la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice respective sau din instituțiile subordonate, în cazul în care nu există o funcție similară în plată”.

În Decizia nr. 8/2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura prevăzută de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, s-a stabilit că, în cadrul categoriei „personal numit/încadrat”, la care se referă art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul reîncadrat conform prevederilor art. 36 din aceeași lege.

Scopul legiuitorului în inserarea articolului 39, având denumirea marginală „Aplicarea tranzitorie”, care începe cu sintagma „până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi”, nu este de a reglementa o situație excepțională pentru salariații nou-încadrați sau promovați, ci de a se asigura că, până când diferențele salariale pentru persoanele aflate în situații identice vor fi eliminate prin încadrarea în grilele finale de salarizare, există mecanisme pentru a preveni discriminarea între cei aflați în aceeași situație profesională. Acest articol reglementează exact perioada de tranziție până la aplicarea integrală a legii.

Intenția legiuitorului a fost de a elimina inechitățile în salarizare pentru funcții similare în rândul întregului personal plătit din fonduri publice, nu doar pentru cel nou-încadrat sau pentru cel numit/încadrat după 1 iulie 2017, ci și pentru cei promovați, astfel încât să prevadă expres reguli ce asigură respectarea principiului nediscriminării, conform art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017.

În acest sens, considerentele incluse în paragraful 31 din Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 sunt relevante, în care Curtea subliniază că, pentru a respecta principiul constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază sau al indemnizației de încadrare, prevăzut de O.U.G. nr. 57/2015, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie uniform pentru tot personalul salarizat conform dispozițiilor legale aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale reglementate de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Salariile de bază și sporurile trebuie stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție, grad, treaptă și gradație, în condițiile în care salariații își desfășoară activitatea în aceleași condiții cu cei care beneficiază de un nivel salarial superior.

În conformitate cu Decizia nr. 13/2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dezlegările formulate de instanța de contencios constituțional în Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016 sunt integrate în prezent în normele stabilite prin art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017. Acestea se referă la principiul nediscriminării, care impune eliminarea oricăror forme de discriminare și asigurarea unui tratament egal pentru personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție, și la principiul egalizării salariului maxim în plată pentru persoanele din aceeași instituție sau autoritate publică, având ca scop asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală (parag. 145). Instanța supremă subliniază că, în contextul Legii-cadru nr. 153/2017, principiul nediscriminării implică eliminarea discriminării și instituirea unui tratament egal pentru personalul bugetar cu aceleași responsabilități și vechime, iar principiul egalității se referă la asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă de valoare egală (parag. 148).

De asemenea, instanța afirmă că salariații care invocă discriminarea și solicită un tratament salarial egal trebuie să demonstreze că ocupă o funcție similară în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice cu salariatul care beneficiază de un tratament salarial preferențial și că acea funcție implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate comparativ cu cel care ocupă funcția de referință (parag. 151). Astfel, chiar și după intrarea în vigoare a Legii nr. 153/2017, era necesară asigurarea salarizării întregului personal la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituția sau autoritatea publică.

Din hotărârile judecătorești prezentate în dosar reiese clar că, la nivelul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și al inspectoratelor județene, există numeroase funcții similare, cu același grad și coeficient de ierarhizare, care nu existau în luna decembrie 2009 și care beneficiază în prezent de coeficientul de ierarhizare de 4,70, fără a îndeplini funcția de șef birou I, așa cum a înțeles eronat pârâtul. Interpretarea normativă a pârâtului este greșită, dat fiind că în prezenta cerere introductivă nu s-au discutat drepturile salariale aferente funcției de șef birou I, ci doar aplicarea corectă a coeficientului de ierarhizare pentru funcția de colonel, respectiv 4,70.

Atâta timp cât există o astfel de categorie de personal, este esențial să se asigure egalitatea de tratament juridic și pentru celelalte categorii de personal care beneficiază de un coeficient de ierarhizare mai mic, dar care își desfășoară activitatea în aceleași condiții și pentru aceeași funcție/grad/treaptă și gradație. Prin urmare, salarizarea trebuie să fie asigurată la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții.

Așa cum reiese din hotărârile judecătorești depuse ca jurisprudență, există și alți salariați care ocupă funcția de ofițer specialist I, cu grad de colonel, și care beneficiază de un coeficient de ierarhizare de 4,70.

Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Pârâtul a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Reclamanta și-a întemeiat cererea pe dispozițiile Legii nr. 138/1999, modificată prin Legea nr. 477/2006, Anexa I, lit. A, motivând prin faptul că punctul 8 stabilește pentru funcția corespunzătoare gradului de colonel, un coeficient minim de ierarhizare de 4.70, cel maxim fiind de 5.50.

Obiectul acțiunii formulate de reclamanta din prezenta cauză este reprezentat de pretenția calculării și acordării drepturilor salariale prin calcularea soldei lunare de funcție aferente funcției de ofițer specialist I, prevăzută cu gradul de colonel, raportat la un coeficient de ierarhizare de minim 4.70, începând cu data de 05.06.2018 și în continuare.

Cu privire la admisibilitatea sesizării, se precizează că, potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Potrivit art. 4 din același act normativ, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

În preambulul O.U.G. nr. 62/2024, se afirmă că actul normativ a fost adoptat având în vedere necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare, care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice. Această uniformitate își răsfrânge beneficiile atât asupra înfăptuirii justiției în mod egal, cât și asupra raporturilor socio-economice. Se consideră, de asemenea, rolul constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României republicată, de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești.

În acest context, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, se apreciază că, în concepția acestui act normativ, condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile diferă de mecanismul prevăzut la art. 519 din Codul de procedură civilă.

Astfel, se consideră că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nu facă sau să fi făcut obiectul unui recurs în interesul legii.

A precizat că nu au fost identificate hotărâri prealabile sau recursuri în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție care să statueze asupra chestiunii de drept relevante pentru cauza de față.

Reclamanta nu și-a exprimat punctul de vedere.

Analiza admisibilității sesizării:

Tribunalul reține că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 alin 1 din OUG nr.62/2024, respectiv obiectul acțiunii vizează stabilirea și plata drepturilor salariale ale unui salariat care face parte din categoria personalului plătit din fonduri publice.

De dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării depinde în tot soluționarea cauzei de față, pentru că recalcularea drepturilor salariale pretinse de reclamantă se impune numai în măsura în care se concluzionează că pentru funcția pe care o ocupă – specialist I (consilier juridic) se aplică coeficientul de ierarhizare corespunzător gradului de colonel și nu coeficientul de ierarhizare prevăzut pentru gradul de locotenent-colonel.

Este îndeplinită și condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra acestei chestiuni de drept, din verificările efectuate reieșind că aceasta nu a făcut și nu face obiectul unui recurs în interesul legii și nici al unei sesizări pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în curs de soluționare.

Totodată, se va constata că nu se impune analizarea condiției cu referire la caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare, întrucât prin OUG nr.62/2024 completul investit cu soluționarea unei chestiuni ce ține de salarizarea personalului plătit din fonduri publice este obligat, în măsura în care Înalta Curte de Casație și Justiție nu a lămurit deja problema de drept incidentă, să sesizeze această instanță.

Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Raportat la actele normative invocate de părți, salarizarea întregului personal bugetar a fost raportată la nivelul existent la data de 31.12.2009.

La nivelul lunii decembrie 2009, în cazul cadrelor militare în activitate erau aplicabile prevederile Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții.

În legile anuale speciale ulterioare anului 2011, pentru aplicarea Legii-cadru nr. 284/2010, prevederi menținute și după intrarea în vigoare a Legii-cadru 153/2017, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru cel numit în aceeași instituție pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau grade/trepte, salarizarea se va face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția sau autoritatea publică în care este încadrat, în cazul în care nu există o funcție similară în plată [art. 3 alin. (1) și (3) din OUG nr. 99/2016; art. 4 alin. (1) și (2) din OUG nr. 57/2015; art. 5 alin. (1) și (1 t) din OUG nr. 83/2014; art. 5 alin. (1) din OUG nr. 103/2013; pct. 2, art. 2 din Legea nr. 283/2011; art. 2 din Legea nr. 285/2010, art.39 alin.1 din Legea nr. 153/2017).

În speță, pentru determinarea coeficientului de ierarhizare corespunzător funcției similare celei de ofițer specialist I (consilier juridic) ocupată de reclamantă prezintă relevanță prevederile Hotărârii Guvernului nr. 0663/1999 pentru stabilirea coeficienților de ierarhizare ai soldelor de funcție pe grade militare pentru personalul militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, modificată și completată de Hotărârea Guvernului nr. 01820/2006.

În raport de cele expuse anterior, în temeiul art.2 alin.1 din OUG nr. 62/2024 coroborat cu art. 520 alin.1 Cod procedură civilă, va dispune sesizarea ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin.2 Cod procedură civilă se va dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept;

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru Dezlegarea unei chestiuni de drept.

În temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă art.2 alin.1 din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv: „*Dacă dispozițiile art.3 raportat la pct.8 lit. A Anexa I a Legii nr.138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții modificată prin Legea nr. 477/2006 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 56/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, ale art. 2 din Legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art.2 din Legea nr.283/2011 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 1 și 2 din OUG nr.84/2012, privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art.5 alin.1 din OUG nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 5 alin.1 din OUG nr.83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art.4 alin.1 și 2 din OUG 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art.3 alin.1 și 3 din OUG nr.99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art.39 alin. 1 din Legea nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, se interpretează în sensul că, în vederea stabilirii drepturilor salariale, funcției de specialist I (consilier juridic) i se aplică coeficientul de ierarhizare de minim 4.70 (corespunzător funcției de specialist I prevăzută cu gradul de colonel), și nu coeficientul de ierarhizare de minim 4.40 (corespunzător funcției de specialist I prevăzută cu gradul de locotenent-colonel)”.*

În temeiul art. 520 alin.2 Cod procedură civilă, suspendă judecata acțiunii formulată de reclamanta, în contradictoriu cu pârâtul având ca obiect calcul drepturi salariale, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată la data de 29.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte

Asistent Judiciar

Asistent Judiciar

Grefier

Red. 31.10.2024

Se comunică: - reclamantei

- pârâtului -

Prezenta încheiere se va înainta Înaltei Curți de Casație și Justiție prin adresă, va fi adusă la cunoștința conducerii instanței și se va comunica tribunalelor și curților de apel prin poștă electronică.